

Arrest

nr. 242 208 van 14 oktober 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 8 juni 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 mei 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 juni 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 november 2017 dient verzoekster een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, met name in functie van haar meerderjarige dochter M.D. van Nederlandse nationaliteit. Op 22 mei 2018 wordt het verblijf geweigerd. Verzoekster dient geen beroep in tegen voormelde beslissing.

Op 3 mei 2019 dient verzoekster een tweede aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, met name in functie van haar meerderjarige dochter van Nederlandse nationaliteit. Op 16 oktober 2019 neemt de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissingen dient verzoekster geen beroep in.

Op 19 november 2019 dient verzoekster een derde aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger de Unie in, met name in functie van haar meerderjarige dochter van Nederlandse nationaliteit.

Op 7 mei 2020 neemt de bevoegde gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 19/11/2019 werd ingediend door:

Naam: A.

Voornaam: O.

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...)1964

Geboorteplaats: Paramaribo

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te (...) ANTWERPEN

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan in functie van haar Nederlandse meerderjarige dochter, de M.r., D. I. (RR ...)) in toepassing van artikel 40 bis, §2, 4° van de wet van 15112180. Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 40 bis, §2,4° van de wet van 15.12.1980 dat het volgende stelt: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Betrokkene heeft reeds eerdere aanvragen gezinshereniging ingediend nl op 23/11/2017 en 3/05/2019, met weigeringen bijlage 20 dd 22/05/2018 en van 16/10/2019 tot gevolg omdat niet afdoende werd aangetoond dat zij reeds ten laste was van in het land van herkomst of origine.

Als bewijzen ten laste in het verleden en van in het land van herkomst werden de volgende documenten voorgelegd:

- Reispaspoort Suriname (R xxxx) op naam van betrokkene, afgeleverd op 27.03.2017 met visumsticker en in en uitreisstempel waaruit blijkt dat zij Schengen in reisde via Nederland op 20.09.2017. Uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat betrokkene in het kader van haar visumaanvragen dd. 13.01.2015 en 03.08.2017 (op basis waarvan zij Schengen in reisde) tegenover de Nederlandse autoriteiten aanhaalde en aantoonde dat zij economisch actief was, namelijk als (para)medisch personeel.*
- Tal van bewijzen van het overmaken van geld van R. M., vanuit Suriname o.a. aan de referentiepersoon, aan betrokkene, aan N. M., aan K. v. O. ook van de referentiepersoon aan R. M. en aan F. M., van C. C. A. aan de referentiepersoon. Geen van deze bewijzen lijkt relevant in het kader van deze aanvraag. De bedoeling is dat er een afhankelijkheid van betrokkene tegenover de referentiepersoon kan worden vastgesteld.*
- Detail af en bijbeschrijving ING-rekening van D. M.r. aan betrokkene O. dd 14/01/2020 van 70 € en op 22.01.2020 twv 50 €, toen betrokkene al in België was.*

- *Attest Management Instituut Grondregistratie en Landinformatie Systeem (MI-GUS) Afdeling Kantoor van de Bewaarder dd. 12.02.2019 waaruit blijkt dat betrokkene geen onroerend goed bezit. Echter, dit attest zegt niets over andere eventuele bronnen van inkomsten van betrokkene en kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.*
- *Huurovereenkomst (...) Antwerpen op naam van betrokkene A. O..*
- *Attest van Inburgering 20/11/2018 op naam van betrokkene*
- *Rekeninguittreksels van GF D. van ING waarop bedragen staan aangeduid die via Western Union werden overgemaakt of ontvangen, dat is niet geheel duidelijk. De relevantie van deze rekeninguittreksels is niet duidelijk. Aan de hand van enkel een familienaam en twee letters van de voornamen, kunnen wij niet identificeren over wie het gaat. In het rijksregister van de referentiepersoon valt ook niets de ontdekken over een mijnheer of een mevrouw D.. De partner van de referentiepersoon zal GF D. dus wellicht niet zijn.*
- *Bewijs van Surinaamse nationaliteit dd. 31.08.2017, alsook een onleesbaar document van een inspectiedienst te Suriname. Het document is geapostilleerd, maar niet leesbaar. We kunnen geen kennis nemen van de inhoud ervan. De vreemdelingendienst is het, samen met het nationaliteitsbewijs omschreven als bewijs van onvermogen. We weten echter niet of het relevant is. Dat betrokkene de Surinaamse nationaliteit heeft is alvast niet relevant om het onvermogen aan te tonen.*
- *verklaring van lidmaatschap dd. 13/01/2020 Christelijke Mutualiteit op naam van betrokkene O. B..*
- *Aanslagbiljet: op naam van A. O. dd 22/01/2020, M. F. dd 22/10/2019 M. N. dd 22/10/2019 bewoners van de (...) leper.*
- *Brief wijziging uren en functiewijziging bij het arbeidscontract op naam van M. gen D. (wonende ... in Eindhoven) dd 27/01/2020 met de daarbij horende loonfiches van tewerkstelling bij Archipel mei 2019 tot december 2019 en januari 2020*

Gezien betrokkene opnieuw niet heeft aangetoond dat zij onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, wel integendeel uit de visumaanvraag bleek dat zij economisch actief was. Bovendien blijkt er uit de voorgelegde bewijzen van het overmaken van geld geenszins dat betrokkene was aangewezen op de materiële-financiële ondersteuning van haar dochter in het buitenland. Er lijken tal van geldstromen binnen de familie te zijn geweest, echter allesbehalve in de richting dat het zou moeten zijn om het verblijfsrecht te kunnen verstrekken.

De vader van de referentiepersoon M., R. O. (RR ...) werd eveneens geweigerd (xxx) met een bijlage 20 zonder bevel op 22/04/2020. Alsook de broer en zus van de referentiepersoon: M., N. A. (RR ...) (Bijlage 20 op 14/04/2020) en M., F.R. (RR ...) (Bijlage 20 op 14/04/2020).

Het gegeven dat betrokkene sinds 2017 (en altijd mee verhuisd is) tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Er blijkt trouwens expliciet uit het dossier dat mevrouw toch wel enige tijd economisch actief is geweest in België tijdens de looptijd van de achtereenvolgende aanvragen. In deze periodes van economische activiteit was zij alvast niet ten laste van de referentiepersoon.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de

vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- redelijkheids- en vertrouwensbeginsel, van het materieel motiveringsbeginsel en van artikel 40bis van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. ”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411 ; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5.

Verzoekster is, zoals hierboven gesteld, de moeder van mevrouw M. D., die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Op 19.11.2019 vroeg verzoekster voor de derde maal de gezinshereniging aan met haar dochter, de referentiepersoon, en dit op grond van artikel 40bis Vreemdelingenwet, hetgeen werd geweigerd op 22.04.2020.

Verwerende partij stelt daarbij dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden tot gezinshereniging op voornoemde basis en dat zij met andere woorden niet heeft bewezen dat zij ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst.

Evenwel stelt artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° Vreemdelingenwet het volgende:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die heb begeleiden of zich bij hen voegen;”

6.

Verzoekster heeft op afdoende wijze de voorwaarde van “het ten laste zijn” bewezen.

Om te beginnen werden er maar liefst 22 bewijzen van geldverzendingen voorgelegd, in de periode 2016-2018.

Deze geldverzendingen hebben enige duiding nodig, daar verzoekster deel uitmaakt van een gezin (daarbij wordt verwezen naar de reeds ingediende verzoekschriften voor haar echtgenoot en twee andere kinderen, OV nrs. ...).

Om te beginnen werden er maar liefst 15 geldverzendingen voorgelegd vanwege de referentiepersoon, gericht aan het gezin in Suriname bestaande uit de vader en moeder van de referentiepersoon (verzoekster), broer en zus (STUK 3), stuk voor stuk voorafgaand aan de eerste aanvraag tot gezinshereniging.

Sommige van deze geldverzendingen (de ING-uittreksels) gebeurden door dhr. D.. Verwerende partij stelt om te beginnen dat het niet duidelijk is of deze gelden werden verstuurd of ontvangen. Indien men het stuk deftig bekijkt, dient men evenwel vast te stellen dat het stuk voor stuk overschrijvingen/betalingen betreffen in de gezochte periode tussen 31.01.2017 en 24.02.2017. Daarnaast stelt verwerende partij dat men niet kan afleiden wie GF D. zou zijn; dat hierover niets blijkt uit het rijksregister van de referentiepersoon en dat het dus "wellicht niet de partner van de referentiepersoon zal zijn". Verzoekster vraagt zich terecht of verwerende partij dit überhaupt wel bekeken heeft... Uit een snel nazicht van het rijksregister blijkt immers zeer duidelijk dat de referentiepersoon gehuwd is met G. F. D., dus GF D. (STUK 6). Zij vormen met andere woorden een gehuwd koppel met een gemeenschappelijk vermogen. Al deze (ING-)geldverzendingen zijn dus afkomstig van (het gezin van) de referentiepersoon (zie bv. RvS 14 juni 2016, arrest nr. 235.050, waarin werd beslist dat de echtgenoot van de referentiepersoon niet ernstig als een derde kan worden beschouwd en dat er dus rekening moet worden gehouden met geldverzendingen vanuit diens naam - STUK 7).

Deze 15 geldverzendingen hadden alleszins in aanmerking moeten worden genomen, daar het stuk voor stuk geldverzendingen betreffen vanwege (het gezin van) de referentiepersoon aan het gezin waarvan verzoekster deel uitmaakt als echtgenote/moeder. Daarbij waren dus zowel verzoekster, als haar echtgenoot en 2 andere kinderen ten laste van de referentiepersoon; reden waarom het niet uitmaakte aan welk gezinslid het geld werd verstuurd (meestal aan het gezinshoofd, dhr. R. M.), daar het geld werd aangewend om in de levensbehoeften van het hele gezin - dus ook deze van verzoekster - te voorzien.

Daarnaast werden er nog andere geldverzendingen overgemaakt, waarover een afdoende motivering ontbreekt. Verwerende partij stelt kortweg "dat het de bedoeling is dat er een afhankelijkheid wordt aangetoond" zonder deze stukken te bespreken. Ook hiervan stelt verzoekster terecht de vraag of verwerende partij deze stukken wel bekeken heeft daar er in de bestreden beslissing o.a. melding wordt gemaakt van "bewijzen van het overmaken van geld van R. M. aan de referentiepersoon" of nog "van C. C. A. aan de referentiepersoon". Zulke bewijzen werden niet overgemaakt en zouden ook totaal geen logica hebben binnen huidige procedure!

Wat dan wél nog werd overgemaakt zijn 4 geldverzendingen vanwege de verzoekster zelf aan de rest van gezin in Suriname (STUK 4). Het is immers zo dat verzoekster reeds vroeger Suriname verliet dan de rest van het gezin (i.e. haar man en 2 andere kinderen). Eens zij hier was, verkreeg zij ook effectief haar F-kaart (deze werd later ingetrokken wegens foutief afgegeven). Dit verklaart bijgevolg waarom zij gedurende deze periode (i.e. de periode dat zij hier reeds verbleef, maar de rest van het gezin nog niet), ook soms geldverzendingen deed in de plaats van de referentiepersoon. Zij maakte op dat ogenblik immers fysiek deel uit van het gezin van de referentiepersoon.

Deze geldverzendingen werden voorgelegd om aan te tonen dat het héle gezin financieel afhankelijk was in Suriname.

Daarnaast werden er nog 3 geldverzendingen voorgelegd van andere naaste familieleden of een vriend gericht aan het gezin M. in Suriname (STUK 5). Ook deze dienden in aanmerking te worden genomen, daar ze gebeurden in opdracht van de referentiepersoon.

Al deze geldverzendingen in het verleden worden simpelweg niet aanmerking genomen, zonder afdoende motivering. Indien men al deze geldverzendingen deftig bestudeert, dient men evenwel zeer duidelijk vast te stellen dat deze een financiële afhankelijkheid aantonen van het gezin M. (dus ook van verzoekster) ten opzichte van (het gezin van) de referentiepersoon in de jaren voor de eerste aanvraag tot gezinshereniging.

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt met andere woorden zeer duidelijk dat verzoekster heeft aangetoond ten laste te zijn geweest van haar dochter. Er wordt met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat verzoekster, voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging, wel degelijk ten laste was van de referentiepersoon. De voorgelegde geldstorting tonen dit aan. Immers,

voorafgaand aan verzoekster haar inschrijving in België en dus voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging, werd er op meerdere ogenblikken geld overgemaakt aan (het gezin van) verzoekster.

Hiermee heeft verzoekster bijgevolg aangetoond dat zij reeds vóór haar inschrijving in België financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Daarnaast werden er volledigheidshalve tevens 2 geldverzendingen voorgelegd van nâ de eerste aanvraag tot gezinshereniging, gericht aan verzoekster (STUK 8). Deze tonen evenwel aan dat verzoekster - mocht zij thans moeten terugkeren naar Suriname - nog steeds financieel ten laste zou zijn van de referentiepersoon.

7.

Daarnaast heeft verzoekster tevens haar onvermogensheid in het land van herkomst op afdoende wijze aangetoond.

Om te beginnen heeft verzoekster aangetoond dat zij slechts zeer beperkte inkomsten had in Suriname in het jaar 2017 (STUK 9).

Elke motivering hierover ontbreekt in de bestreden beslissing, waardoor men mag aannemen dat verwerende partij de inhoud ervan aanvaardt.

Daarnaast heeft verzoekster tevens aangetoond dat zij geen enkele onroerende eigendom heeft in Suriname (STUK 10). Verwerende partij stelt dat dit attest niet in aanmerking kan worden genomen omdat het niets zegt over eventuele andere bronnen van inkomsten... Verzoekster vraagt zich door dergelijke motivering af of verwerende partij het attest wel bekeken heeft. Het attest toont immers aan dat verzoekster over geen onroerende eigendommen beschikte in Suriname, maar zegt niets over enige bron van inkomsten.

Verzoekster heeft met andere woorden wel degelijk haar onvermogensheid aangetoond aan de hand van het voorgelegde attesten, waaruit blijkt dat zij uiterst beperkte inkomsten had, én geen eigendommen. Bovendien werd tevens de onvermogensheid van heel haar gezin aangetoond (zie de reeds ingediende verzoekschriften voor haar echtgenoot en twee andere kinderen, OV nrs. ...). De beperkte inkomsten die verzoekster dus had, dienden bijgevolg voor een gezin van vier personen, wat niet mogelijk is!

Bovendien dient te worden gewezen op de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij wordt geoordeeld dat het bewijs van onvermogen een bijzaak is. Indien verzoekster bijgevolg haar onvermogensheid niet zou hebben aangetoond, quod non (verzoekster verwijst naar de voorgelegde attesten), is dit van ondergeschikt belang.

In het betrokken arrest werd geoordeeld dat de kern van het begrip "ten laste zijn" vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel, vereist (RvV 26 oktober 2018, arrest nr. 211 725 - STUK 11). Een bewijs van onvermogen toont dit op zichzelf niet aan en is bijgevolg als dusdanig slechts bijkomend.

Conform deze rechtspraak dient er bijgevolg niet per definitie een bewijs van onvermogen te worden voorgelegd en dient er gekeken te worden naar de effectieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel. Verzoekster herhaalt dat er in casu werd bewezen dat er wel degelijk sprake was van een financiële ondersteuning voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en verwijst hierboven naar hetgeen hierboven werd gesteld m.b.t. de bewijzen van geldverzendingen.

Uit het voorgaande blijkt bijgevolg dat verzoekster onvermogen was in het land van herkomst en hierbij ten laste is van de referentiepersoon.

Verwerende partij schendt aldus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting. Dit laatste legt verwerende partij immers de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Dit is in casu duidelijk niet gebeurd...

8.

Wat het “ten laste” zijn betreft, wenst verzoekster tot slot nog te verwijzen naar hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 reeds het volgende (STUK 12).

“De hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus. ”

Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendente van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, “Jia”, punt 36).

In casu heeft verzoekster, aan de hand van de bewijzen van geldstortingen en de attesten van onvermogenheid, wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat zij materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat zij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvermogen is in het land van herkomst.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheidsverplichting, daar zij de huidige aanvraag mét de huidige stukken op afdoende wijze had moeten onderzoeken.

Verzoekster heeft met andere woorden wel degelijk aangetoond, en dit blijkt zeer duidelijk uit de bijgevoegde stukken, dat zij financieel afhankelijk is van haar dochter (de referentiepersoon). Zij heeft met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis Vreemdelingenwet.

Het middel is dan ook gegrond.”

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991

verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat *"betrokkene opnieuw niet heeft aangetoond dat zij onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België. Wel integendeel uit de visumaanvraag bleek dat zij economisch actief was. Bovendien blijkt er uit de voorgelegde bewijzen van het overmaken van geld geenszins dat betrokkene was aangewezen op de materiële-financiële ondersteuning van haar dochter in het buitenland. Er lijken tal van geldstromen binnen de familie te zijn geweest, echter allesbehalve in de richting dat het zou moeten zijn om het verblijfsrecht te kunnen verstrekken."*

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 40bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 40bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 (...)

§ 2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1°

2°

3°

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen."

5°

(...)

§ 3

§ 4 De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde.

Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat."

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt niet onder welke voorwaarden een bloedverwant in opgaande lijn kan worden beschouwd als zijnde 'ten laste' van de Unieburger die hij vervoegt. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling ter zake is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceren tevens dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoekster het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad slechts een marginale wettigheidstoetsing uit.

Verzoekster betwist dat zij niet op afdoende wijze heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon, met name van haar dochter van Nederlandse nationaliteit. Ze verwijst naar de 22 bewijzen van geldverzendingen die werden voorgelegd voor de periode 2016-2018. Verzoekster verduidelijkt dat 15 geldverzendingen (stuk 3) werden voorgelegd waarbij de referentiepersoon geld heeft overgemaakt naar het gezin van verzoekster bestaande uit verzoekster, haar echtgenoot en twee kinderen. Sommige van deze geldverzendingen gebeuren door dhr. D. (stuk 6). Verzoeksters dochter is gehuwd met G.F. D. en bijgevolg is het motief dat dhr. D. "*wellicht niet de partner van de referentiepersoon zal zijn*", bij de haren gerukt. Verzoekster benadrukt nog dat de geldverzendingen vanwege het gezin van de referentiepersoon aan het gezin van verzoekster werden overgemaakt. Daarom zijn zowel verzoekster, als haar echtgenoot (R.M.) en twee kinderen, allen ten laste van de referentiepersoon, aangezien het geld werd aangewend om in de levensbehoeften van het hele gezin te voorzien.

Verzoekster wijst op nog andere geldverzendingen waarover ten onrechte wordt gemotiveerd dat het geldverzendingen betreft van R.M. aan de referentiepersoon of van C.C.A. aan de referentiepersoon. Het betreffen daarentegen 4 geldverzendingen door verzoekster zelf overgemaakt aan haar gezin in Suriname (stuk 4) omdat zij op dat ogenblik reeds verbleef in België, bij de referentiepersoon. Met deze bewijsstukken wenst verzoekster aan te tonen dat het hele gezin in Suriname financieel afhankelijk is. Verder zijn er nog 3 geldverzendingen voorgelegd van andere naaste familieleden of een vriend gericht tot verzoeksters gezin in Suriname (stuk 5). Deze geldverzendingen gebeurden in opdracht van de referentiepersoon en dienen bijgevolg in aanmerking te worden genomen. Ten slotte zijn er nog 2 geldverzendingen voorgelegd van ná de eerste aanvraag tot gezinshereniging om aan te tonen dat verzoekster nog steeds financieel ten laste is van de referentiepersoon (stuk 8).

Verzoekster betwist vervolgens dat zij haar onvermogenheid in het land van herkomst niet afdoende zou hebben aangetoond. Ze heeft immers aangetoond dat zij in 2017 slechts zeer beperkte inkomsten had in Suriname (stuk 9) en dat zij geen onroerende eigendom heeft in Suriname (stuk 10). Verzoekster verwijst tevens naar de andere verzoekschriften ingediend voor haar echtgenoot en twee kinderen waaruit blijkt dat zij geen inkomen hebben en dat haar beperkte inkomsten dienden voor een gezin van 4 personen.

In de bestreden beslissing wordt omtrent de voorgelegde bewijsstukken het volgende gemotiveerd:

"• Reispaspoort Suriname (R xxx) op naam van betrokkene, afgeleverd op 27.03.2017 met visumsticker en in en uitreisstempel waaruit blijkt dat zij Schengen in reisde via Nederland op 20.09.2017. Uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat betrokkene in het kader van haar visumaanvragen dd. 13.01.2015 en 03.08.2017 (op basis waarvan zij Schengen in reisde) tegenover de Nederlandse autoriteiten aanhaalde en aantoonde dat zij economisch actief was, namelijk als (para)medisch personeel.

• Tal van bewijzen van het overmaken van geld van R. M., vanuit Suriname o.a. aan de referentiepersoon, aan betrokkene, aan N. M., aan K. v. O. ook van de referentiepersoon aan R. M. en aan F. M., van C. C. A. aan de referentiepersoon. Geen van deze bewijzen lijkt relevant in het kader van deze aanvraag. De bedoeling is dat er een afhankelijkheid van betrokkene tegenover de referentiepersoon kan worden vastgesteld.

- Detail af en bijschrijving ING-rekening van D. M.r. aan betrokkene O. dd 14/01/2020 van 70 € en op 22.01.2020 twv 50 €, toen betrokkene al in België was.
- Attest Management Instituut Grondregistratie en Landinformatie Systeem (MI-GUS) Afdeling Kantoor van de Bewaarder dd. 12.02.2019 waaruit blijkt dat betrokkene geen onroerend goed bezit. Echter, dit attest zegt niets over andere eventuele bronnen van inkomsten van betrokkene en kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.
- Huurovereenkomst (...) Antwerpen op naam van betrokkene A. O..
- Attest van Inburgering 20/11/2018 op naam van betrokkene
- Rekeninguittreksels van GF D. van ING waarop bedragen staan aangeduid die via Western Union werden overgemaakt of ontvangen, dat is niet geheel duidelijk. De relevantie van deze rekeninguittreksels is niet duidelijk. Aan de hand van enkel een familienaam en twee letters van de voornamen, kunnen wij niet identificeren over wie het gaat. In het rijksregister van de referentiepersoon valt ook niets de ontdekken over een mijnheer of een mevrouw D.. De partner van de referentiepersoon zal GF D. dus wellicht niet zijn.
- Bewijs van Surinaamse nationaliteit dd. 31.08.2017, alsook een onleesbaar document van een inspectiedienst te Suriname. Het document is geapostilleerd, maar niet leesbaar. We kunnen geen kennis nemen van de inhoud ervan. De vreemdelingendienst is het, samen met het nationaliteitsbewijs omschreven als bewijs van onvermogen. We weten echter niet of het relevant is. Dat betrokkene de Surinaamse nationaliteit heeft is alvast niet relevant om het onvermogen aan te tonen.
- verklaring van lidmaatschap dd. 13/01/2020 Christelijke Mutualiteit op naam van betrokkene O. B..
- Aanslagbiljet: op naam van A. O. dd 22/01/2020, M. F. dd 22/10/2019 M. N. dd 22/10/2019 bewoners van de (...) leper.
- Brief wijziging uren en functiewijziging bij het arbeidscontract op naam van M. gen D. (wonende ... in Eindhoven) dd 27/01/2020 met de daarbij horende loonfiches van tewerkstelling bij Archipel mei 2019 tot december 2019 en januari 2020

Gezien betrokkene opnieuw niet heeft aangetoond dat zij onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, wel integendeel uit de visumaanvraag bleek dat zij economisch actief was. Bovendien blijkt er uit de voorgelegde bewijzen van het overmaken van geld geenszins dat betrokkene was aangewezen op de materiële-financiële ondersteuning van haar dochter in het buitenland. Er lijken tal van geldstromen binnen de familie te zijn geweest, echter allesbehalve in de richting dat het zou moeten zijn om het verblijfsrecht te kunnen verstrekken.

De vader van de referentiepersoon M., R. O. (RR ...) werd eveneens geweigerd (xxx) met een bijlage 20 zonder bevel op 22/04/2020. Alsook de broer en zus van de referentiepersoon: M., N. A. (RR ...) (Bijlage 20 op 14/04/2020) en M., F.R. (RR ...) (Bijlage 20 op 14/04/2020)."

De Raad leest dat de verwerende partij vooreerst vaststelt dat verzoeker via Nederland in België reisde op 20 september 2019 en dat zij in het kader van haar visumaanvragen op 13 januari 2015 en op 3 augustus 2017 tegenover de Nederlandse autoriteiten aanhaalde en aantoonde dat zij economisch actief was, namelijk als (para)medisch personeel. Verzoekster betwist dit niet.

Verder wijst de verwerende partij erop dat ook de aanvragen van verzoeksters echtgenoot en haar twee andere kinderen werden afgewezen met een bijlage 20. De beroepen ingediend door haar twee kinderen tegen de bijlage 20 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, werden overigens reeds verworpen bij arrest nrs. 241 221 en 241 222 op 18 september 2020.

De verwerende partij merkt tevens op dat de voorgelegde bewijzen van het overmaken van geld niet aantonen dat verzoekster was aangewezen op de materiële-financiële ondersteuning van haar dochter in het buitenland. De verwerende partij betwist bijgevolg niet dat er geld werd overgemaakt ten tijde dat verzoekster zich nog in het buitenland begaf doch oordeelt dat hiermee niet is aangetoond dat zij aangewezen was op deze materiële-financiële ondersteuning van haar dochter of afhankelijk was van haar Nederlandse dochter. Dit is niet kennelijk onredelijk, nu verzoekster immers verklaarde in haar visumaanvragen en aantoonde dat zij economisch actief was.

Het is essentieel dat verzoekster aantoonde 'ten laste te zijn' van de referentiepersoon voorafgaand aan de komst naar België. In die zin dient de noodzaak aan financiële en/of materiële steun aangetoond te worden, met name een situatie van reële afhankelijkheid omdat zij, gezien haar economische en sociale toestand, niet in haar basisbehoeften kon voorzien in haar land van herkomst. Indien de steun van de referentiepersoon als het ware slechts bijkomend en niet noodzakelijk van aard is, kan er immers bezwaarlijk over 'ten laste zijn' gesproken worden. In dergelijk geval gaat het over niet noodzakelijke,

doch wenselijke bijkomende hulp van de referentiepersoon aan een vreemdeling die een referentiepersoon wenst te vervoegen in het Rijk. Verzoekster verwijst slechts naar de stortingen, doch toont niet aan dat zij in die mate materieel en/of financieel werd ondersteund door de referentiepersoon dat zij met deze steun kon voorzien in haar basisbehoeften.

Waar verzoekster in het verzoekschrift zelf stelt dat de 22 bewijzen van geldverzendingen *“enige duiding”* nodig hebben en uit die duiding blijkt dat er meestal geen rechtstreekse geldstorting is gebeurd door de referentiepersoon (verzoeksters dochter) naar de aanvrager (verzoekster) daar waar zij stelt: *“het stuk voor stuk geldverzendingen betreffen vanwege (het gezin van) de referentiepersoon aan het gezin waarvan verzoekster deel uitmaakt als echtgenote/moeder”* en dat de referentiepersoon gehuwd is met dhr. G.F.D., merkt de Raad op dat indien verzoekster van oordeel is dat de neergelegde stukken enige toelichting vereisen het haar toe kwam om dit reeds bij haar aanvraag te doen. De Raad stelt vast dat verzoekster het aangewezen vindt om in het verzoekschrift gedetailleerd het hoe en het waarom van de geldstortingen uiteen te zetten maar verzoekster verliest uit het oog dat zij deze uitleg diende te doen in het kader van haar aanvraag.

Het zorgvuldigheidsbeginsel reikt in deze niet zo ver dat het bestuur onderzoek dient te verrichten om zaken te weten te komen die eventueel, in de zin van mogelijk, nuttig zouden kunnen zijn bij het nemen van haar beslissing. De zorgvuldigheidsplicht behelst dat een overheid, wanneer zij een beslissing neemt, dit doet op basis van een correcte feitenvinding en een zorgvuldig voorbereidend onderzoek (Zie RvS 12 februari 2007, nr. 167.41 van; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Hier slaat deze verplichting in de eerste plaats op de documenten die verzoekster zelf bijbracht of diende bij te brengen. De bewijslast die gepaard gaat met de aanvraag ligt immers bij verzoekster. De Dienst Vreemdelingenzaken dient zorgvuldig, op basis van correcte feitenvinding en slechts na een gedegen onderzoek te beslissen. Zij is echter niet gehouden zelf alle andere mogelijkheden of probabiliteiten die niet rechtstreeks met de voorliggende aanvraag te maken te hebben op eigen initiatief te onderzoeken, zeker niet wanneer verzoekster haar daar niet voorafgaandelijk heeft op gewezen. Het is vanuit dit gezichtspunt dan ook niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde stelt: *“Tal van bewijzen van het overmaken van geld van R. M., vanuit Suriname o.a. aan de referentiepersoon, aan betrokkene, aan N. M., aan K. v. O. ook van de referentiepersoon aan R. M. en aan F. M., van C. C. A. aan de referentiepersoon. Geen van deze bewijzen lijkt relevant in het kader van deze aanvraag. De bedoeling is dat er een afhankelijkheid van betrokkene tegenover de referentiepersoon kan worden vastgesteld.”*, en *“Aan de hand van enkel een familienaam en twee letters van de voornamen, kunnen wij niet identificeren over wie het gaat. In het rijksregister van de referentiepersoon valt ook niets de ontdekken over een mijnheer of een mevrouw D.. De partner van de referentiepersoon zal GF D. dus wellicht niet zijn.”* Het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met de beoordeling door de gemachtigde, toont niet aan dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze zou zijn genomen.

Waar verzoekster wijst op de 4 geldverzendingen die zij zelf heeft overgemaakt aan haar gezin in Suriname omdat zij op dat ogenblik reeds verbleef in België, merkt de gemachtigde terecht op dat deze stukken niet relevant zijn in het kader van haar aanvraag aangezien ze niet aantonen dat verzoekster afhankelijk van de referentiepersoon was in haar land van herkomst.

Waar verzoekster stelt dat er geldverzendingen werden voorgelegd van naaste familieleden of een vriend, in opdracht van de referentiepersoon, dient de Raad opnieuw op te merken dat het aan verzoekster was deze uitleg bij de stukken in haar aanvraag gezinshereniging te duiden. Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat ze de gemachtigde heeft gewezen op het feit dat deze geldverzendingen werden gedaan in opdracht van de referentiepersoon. Bovendien laat verzoekster na haar beweringen daaromtrent te staven met een begin van bewijs.

Waar verzoekster ten slotte nog verwijst naar de geldverzendingen die dateren van ná de eerste aanvraag tot gezinshereniging gaat zij eraan voorbij dat verzoekster vooreerst dient aan te tonen ‘ten laste te zijn’ van de referentiepersoon voorafgaand aan de komst naar België. Deze stukken zijn bijgevolg in het kader van haar aanvraag evenmin dienstig.

Verzoekster geeft in wezen blijk van een andere feitelijke beoordeling van de geldverzendingen dan de beoordeling die door de gemachtigde werd gemaakt. Het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad echter uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Waar verzoekster betoogt dat zij haar onvermogenheid in het land van herkomst afdoende heeft aangetoond, nu zij geen onroerende eigendom heeft in Suriname gaat zij voorbij aan het motief dat dit

attest waaruit blijkt dat zij geen onroerend goed bezit niets zegt over andere eventuele bronnen van inkomsten van betrokkene. De gemachtigde wijst er overigens op dat zij wel degelijk economisch actief was in haar land van herkomst en een inkomen verwierf. Thans verwijst verzoekster naar de andere aanvragen ingediend voor haar echtgenoot en twee kinderen waaruit blijkt dat zij geen inkomen hebben en dat haar beperkte inkomsten aldus dienden voor een gezin van 4 personen. De Raad herhaalt dat verzoekster in haar aanvraag dient aan te tonen dat zij afhankelijk was van haar dochter in het land van herkomst door de nodige bewijsstukken voor te leggen en de nodige toelichting te geven bij deze stukken. De gemachtigde merkt overigens in de bestreden beslissing op dat, waar zij verwijst naar de aanvragen van de andere familieleden, deze eveneens werden geweigerd met een bijlage 20.

De verwerende partij besluit niet op kennelijk onredelijke wijze:

“Gezien betrokkene opnieuw niet heeft aangetoond dat zij onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, wel integendeel uit de visumaanvraag bleek dat zij economisch actief was. Bovendien blijkt er uit de voorgelegde bewijzen van het overmaken van geld geenszins dat betrokkene was aangewezen op de materiële-financiële ondersteuning van haar dochter in het buitenland. Er lijken tal van geldstromen binnen de familie te zijn geweest, echter allesbehalve in de richting dat het zou moeten zijn om het verblijfsrecht te kunnen verstrekken.”

Inzake het door verzoekster geciteerde arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 waarin wordt gesteld: *“De hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus.”*, wijst de Raad erop dat het een beoordeling van een feitelijke situatie betreft. Kenmerkend hierbij was de omstandigheid dat in deze zaak de gemachtigde oordeelde dat de aanvrager niet aantoonde dat zijn ouders niet konden bijdragen in zijn levensonderhoud én dat de aanvrager niet aantoonde dat de maandelijkse overschrijvingen enkel voor zijn eigen levensonderhoud bedoeld waren en niet voor andere familieleden zoals zijn ouders. Deze motivering, zo oordeelde de Raad was niet enkel hypothetisch van aard, doch ook onderling tegenstrijding. De verweerder kon immers niet tegelijkertijd opperen dat de verzoeker misschien wordt onderhouden door zijn ouders én dat diezelfde ouders misschien worden onderhouden door de verzoeker (met het geld dat aan hem werd overgeschreven door de referentiepersoon). Nog los van de vaststelling dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedenterwaarde hebben, maakt verzoekster niet duidelijk op welke manier het betrokken arrest een situatie zou betreffen die vergelijkbaar is met de hare.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) blijkt dat de vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid *in concreto* moet worden onderzocht, waarbij dient te worden nagegaan of er sprake is van *‘een situatie van reële afhankelijkheid’* van een familielid. Het Hof van Justitie benadrukte dat bij het onderzoek of een vreemdeling ten laste is van een familielid moet worden beoordeeld of deze vreemdeling gezien zijn economische en sociale toestand niet in staat is om in zijn basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat hij verzoekt om de hereniging met de referentiepersoon (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia; HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Reyes). Waar verzoekster betoogt dat zij materieel werd gesteund door de Unieburger omdat zij zelf niet in de eigen basisbehoeften kon voorzien, gaat zij eraan voorbij dat zij in haar visumaanvragen verklaarde economisch actief te zijn, namelijk als (para)medisch personeel. De gemachtigde oordeelt aldus dat zij niet heeft aangetoond dat zij niet in de eigen basisbehoeften kon voorzien, nu zij inkomsten uit arbeid had. De gemachtigde oordeelt bovendien dat uit de voorgelegde bewijzen van geldverzendingen niet blijkt dat verzoekster aangewezen was op de materiële-financiële ondersteuning van haar dochter in het buitenland. Waar de verwerende partij erop wijst dat er tal van geldstromen binnen de familie lijken te zijn geweest *“echter allesbehalve in de richting dat het zou moeten zijn om het verblijfsrecht te kunnen verstrekken”*, doelt de gemachtigde op de onduidelijkheid van de geldverzendingen die, zoals verzoekster in het verzoekschrift zelf bevestigt, werden verricht door verschillende personen aan verschillende familieleden van verzoekster en bijgevolg enige duiding nodig hadden.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat verzoekster niet heeft aangetoond dat de motieven van de bestreden beslissing zouden wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. Het betoog van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is

genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet aangetoond. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 40bis van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoekster geeft aan bepaalde gegevens anders te appreciëren dan het bestuur doch toont hiermee geen schending aan van het evenredigheidsbeginsel. Het is verweerder daarenboven niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag in te willigen en de loutere verwijzing naar het evenredigheidsbeginsel laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (Cass.12 december 2005, AR C040157F).

Nu verzoekster nalaat aan te tonen dat verweerder door de bestreden beslissing te nemen is afgeweken van een vaste gedragslijn of dat hij eerdere toezeggingen of beloften niet heeft gehonoreerd blijkt tevens geen schending van het vertrouwensbeginsel.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Waar verzoekster stelt dat zij er op mocht rekenen dat zij niet langer in een recht onzekere positie verkeert en erop kon vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen toont zij niet aan dat verweerder door het nemen van de bestreden beslissing is afgeweken van een vaste gedragslijn. Door middel van haar betoog geeft verzoekster enkel aan dat zij het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde zonder evenwel aan te tonen dat de gemachtigde artikel 40bis van de vreemdelingenwet foutief zou hebben toegepast.

De hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; I. Opdebeek, *De hoorplicht in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247). De bestreden beslissing betreft het weigeren van een aanvraag voor een verblijfskaart. Deze is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van verzoekster, maar houdt een weigering in om een door haar gevraagd voordeel – m.n. verblijf in het Koninkrijk – te verlenen. Dus kan de verzoekster niet op een dienstige wijze de schending van de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren (RvS 21 september 2009, nr. 196.233). Bovendien heeft verzoekster ruimschoots de tijd gehad om haar aanvraag aan te vullen, alle relevante informatie bij te brengen. Dit onderdeel is niet ontvankelijk.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend twintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN